

## בשאלת זהותנו שבין מזרח ומערב

ד"ר ציפי פליישר

אף אם נולדנו - אנו: הדור הצעיר או המתבגר בתוך איגוד הקומפוזיטורים - אל תוך התקופה שבה כינוסי דרמשטדט מחד וחלילו של עמנואל זמיר מאידך הם בבחינת היסטוריה, ואנו מכירים את הסינתיזה של מרדכי סתר כקלסיקה, דומני כי מאבקו של כל אחד מאיתנו כיוצר, על זהותו שבין מזרח למערב, בעינו עומד. שכן - אנו חיים כאן ואפילו אבות אבותינו הקדמונים מכאן, אך תולדותינו זימנו לנו (ומזמנים עד עצם היום הזה), היכרות יסודית עם תרבות המערב וספיגתה, ולא זו בלבד: תפוצותינו הם ממזרח וממערב כאחת.

כשאני אומרת "כל אחד מאיתנו" ברצוני לצרף את גוף הצעירים אל הגוף בכללו, ומכאן ואילך לדבר כיחיד מתוך הכלל (כלל חברי האיגוד).

אין המאבק נטוש בין איש לרעהו, אלא בתוך תוכו של כל אחד מאיתנו, אם במודע יותר ואם במודע פחות. לעתים איחוי הגדרת המיקום (שבין מזרח למערב) הוא קל וקורה מאליו, ולעתים אתה בורח ממנו כי אתה נקרע בין הקצוות (מזרח ומערב). יש מי שמצהיר הצהרת כוונות: "בנקודה זו בתוך המרחב (שבין מזרח למערב) אני קיים" או "מנקודה זו אנוכי מזנק". ויש מצב נוסף: ההגדרה נרקמת תוך כדי הזמן.

עם כל הרצון לדייק - אני פונה אל עצמי - זה איננו קל. שכן - לא בהגדרות טופוגרפיות עסקינן. אף לא בכפייה על מי מאיתנו לומר את שלו.

ובכל זאת - ברצוני להציע כי נפתח מחדש את במת הדין בשאלת זהותנו שבין מזרח ומערב: לא זו בלבד שנוכה באינטנסיביות ובדינמיות הנובעות מתוך מה שאנחנו; אם יהא זה האיני מאמין של חברים בנקודה זו, ולו אף האיני מאמין החלקי, הזמני או המתהווה, הרי שעדות זו מפייהם היא נכס, או אם תרצה "מסמך", בלשונם של ההיסטוריונים.

עיונים במוסיקה, סיון תשמ"ב, יוני 1982

תל אביב, איגוד הקומפוזיטורים בישראל